

fortæller, at vi have stemt derfor, det have vi faktisk ikke.

Moestrup: Jeg antager, at vi nu staa lige foran Afslutningen af første Behandling af de foreliggende Lovforslag, og jeg kunde for saa vidt indskrænke mig til at slutte mig til de andre foregaaende Talere. Der har under Debatten fra alle Sider i Virkeligheden været Enighed om at anbefale Forslagenes Fremme, og denne Forhandling kunde derfor meget godt, forekommer det mig, have været ført saaledes, at hvert Parti havde nøjedes med at have sin Ordfører, thi der har i Virkeligheden ikke været nogen stor Divergens i de mange forskellige Taleres Opfattelse af Sagen. Og hvis Forhandlingerne ikke vare trukne saa langt ud, kunde vi have undgaet, at enkelte Talere, der have haft Ordet mere end een Gang, i deres andet Foredrag ere komne til at modsige deres Udtalelser i det første. Jeg sigter herved til Socialdemokraternes Ordfører, det ærede Medlem for Nykøbing F. (Valdemar Olsen).

Jeg kan anbefale de foreliggende Forslag og gøre det med den Motivering, der er bleven brugt af mange tidligere, at Staten bør være en human Arbejdsgiver. Det er snart sagt blevet et Slagord under denne Debat, og jeg er fuldt ud enig deri. Jeg melder mig ogsaa som en varm Ven af de foreliggende Lønningslove, i særlig Grad det første med de 23 Klasser. Maa jeg her indskyde den Bemærkning, at naar det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) i Slutningen af sit Foredrag talte om skjulte Fjender af Lønningslovene og ligesom saa Spøgelser ved højlys Dag, om jeg maa bruge det Udtryk, synes jeg, at den førte Forhandling ikke berettiger det ærede Medlem til at stikke noget ud om skjulte Fjender. Alle Talere have jo anbefalet Forslagene. Selv det ærede Medlem for Ruds-Vedby (H. L. Jørgensen), der vel er en af dem, der har haft de største Betænkeligheder, har ikke meldt sig som Modstander af selve Forslagene. Jeg tror derfor, at de skjulte Fjender ikke eksistere andre Steder end i det ærede Medlems egen Indbildning.

Jeg ønsker at henstille til det Udvalg, der bliver nedsat, at det vogter sig vel for at flytte for meget om paa de her foreslaaede Klasser. Navnlig i Begyndelsen af Forhandlingen erklærede de forskellige Talere, at Kommissionsarbejdet var et meget godt Arbejde. Men selvfølgelig har det sin Vanskelighed at faa de forskellige Grader af Tjenestemænd i de fire store Etater

indordnede saaledes, at det i et og alt kan være tilpas for alle. Det er nu mit Indtryk, saavel af, hvad jeg har set i Forslaget, som egentlig ogsaa af Forhandlingerne, at baade Kommissionens Arbejde og den høje Regering, der har forelagt Forslagene paa Grundlag heraf, i saa Henseende have været meget heldige. Jeg anbefaler derfor, som sagt, Lønningsudvalget at være meget varsomt med at flytte omkring med Klasserne. For opnaar man et enkelt Sted at skabe Tilfredshed, tror jeg, det vil skabe Utilfredshed andre Steder.

Jeg finder ganske vist, at Lønningerne i de lavere Klasser her paa Forslaget ere meget rundelige. Jeg tror, ligesom flere Medlemmer, at naar man vil sammenholde Lønnen i de fri Erhverv ude omkring i Landet, maa man indrømme, at en meget stor Del af vor Befolkning har ikke tilnærmelsesvis saa stor en Indtægt. Alligevel anbefaler jeg ud fra den Betragtning, at Staten bør være en human Arbejdsgiver, at man i alt Fald for de lavere Lønningsklassers Vedkommende ikke foretager nogen Nedsættelse. Jeg indrømmer, at de højere Lønningsklasser ere gaaede vel meget frem.

Da vi her sidst forhandlede om en saadan Lønningsreform og talte om Nedsættelse af en Kommission, tænkte man særlig paa Tjenestemændene nedefter. Jeg henstiller derfor til Udvalget, om der ikke kunde være Grund til at undersøge, om man ikke kunde foretage nogen Besparelse fra Assistentklassen og opefter. Naar jeg nævner Assistentklassen, gør jeg det af en bestemt Grund. Mange af de Lærere, hvis Lønninger vi snart komme til at behandle, finde, at deres Gerning vel burde være i det mindste sidestillet med Assistentgerningen, og nu kunne disse jo i 13de Lønningsklasse naa op til 2,820 Kr., hvad kun et rent Minimum af Lærerlønningerne ville naa. Jeg tror, at Lærernes Lønningslov bør kunne sidestilles med de Lønningslove, vi her behandle. Og Sammenligningen kommer, naar vi naa op til Assistentklassen. Jeg kunde da tænke mig, at man kunde være saa heldig i Udvalget at foretage nogle Besparelser.

Jeg er enig i den Betragtning, der er gjort gældende af de 3 højtærede Ministre, at de Etater, hvorom her er Tale, saa vidt som muligt bør give et passende Overskud, og naar man paalægger Statskassen saa store Udgifter, bør man ogsaa tilvejebringe nogen Kompensation. Jeg maa dog sige, at Nedsættelsen af Rabatten paa Frimærker fra 4 pCt. til 2 pCt. forekommer mig